

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ РЕФОРМУВАННЯ АДВОКАТУРИ В XVI-XIX СТОЛІТТЯХ

впродовж XVI-XIX століть адвокатура стає самостійною і виробляє станову організацію, яка існує по сьогоднішній день. так, у Франції постановою 1667 року остаточно було утворення адвокатури як корпорації. у XVIII столітті для французького кримінального і цивільного процесу характерним було те, що відповідач у цивільній справі міг звернутися за допомогою до адвоката, але обвинувачений цього зробити не міг – він мусив захищати себе сам, власними силами.

епоха великої Французької революції вписала сумну сторінку в історію французької адвокатури. Не погоджуючись із підпорядкуванням адвокатури державній владі, адвокати всі як один припинили свою діяльність. а декретом від 2 вересня 1790 року офіційно адвокатуру у Франції було ліквідовано. З цього часу юристи, які брали участь у трибуналах, були простими представниками підсудних. лише законом від 13 березня 1800 року у Франції відновлено діяльність адвокатури. відновлення інституту адвокатури зовсім не свідчило про симпатії до неї з боку Наполеона. Навпаки, він в листі до камбасереса писав про адвокатів : «я бажаю, щоб можна було відрізати язика адвокату, який користувався ним проти уряду». але як державний діяч, Наполеон розумів неможливість існування правосуддя без інституту адвокатури.

одним із найважливіших напрямів реформування та вдосконалення інституту адвокатури були вимоги, що висувалися до кандидатів до адвокатури.

так, у Франції існували певні вимоги для набуття статусу адвоката : наявність громадянства; не бути позбавленим чи обмеженим у політичних і цивільних правах; наявність вищої юридичної освіти; засвідчення моральності поведінки; складання присяги; подання міністра юстиції; номінація державної влади.

в англії у кінці XIX століття були прийняті такі вимоги : наявність вищої юридичної освіти; проходження у адвоката практики не менше трьох років, а для осіб, що не мали вищої юридичної

освіти – п'яти років; сплати грошового внеску у сумі 1500 фунтів стерлінгів.

слід зазначити, що підготовка кандидатів до адвокатури відбувалася не в університетах, як в інших державах, а в самій адвокатській корпорації. у адвокатській палаті була рада на чолі з її головою. саме вона організовувала систематичне читання спеціальних дисциплін перед кандидатами до адвокатури. у 1851 році в корпорації було створено п'ять кафедр із вивчення : конституційного права, історії права, права судочинства, майнового права, публічного права.крім того,палати були незалежними від держави.

також адвокатура була одним із найрозвинутіших інститутів у Німеччині. уже в 1848 році було 6000 адвокатів. адвокатів номінувала верховна влада.від кандидата до адвокатури вимагалось: наявність вищої юридичної освіти; проходження практики; складання адвокатського іспиту.

За законом 1832 року у Франції встановлено чисельність адвокатів при кожному суді. таке положення виходило з ініціативи самих адвокатів, які вважали, що надмірне зростання кількості адвокатів веде до збільшення злиденності адвокатури, до деморалізації її членів. Ще одним напрямом у реформуванні адвокатури є оплата роботи адвокатів. тепер винагорода за захист в суді або надання юридичної поради перестала бути платнею за особисту послугу, перетворившись на почесний дарунок, який не можна було ні обумовлювати , ні вимагати по суду. Починаючи з Філіпа Зухвалого розмір гонорару врегульовувався законодавчими актами. саме цей король вперше постановив, що розмір гонорару має залежати від виконаної роботи, але в кожному випадку така оплата не може перевищувати 30 ліврів. Законом з 1602 року адвокатам дозволялося отримувати гонорар до завершення розгляду справи, але вводилося нове правило, згідно з яким адвокати мусили звітувати про всі суми, отримані як гонорар. але ця постанова не була прийнятою адвокатами, і король видає нову постанову в 1665 році, якою встановив певні такси за виконання адвокатської роботи.

у США і Канаді гонорар обумовлювався договором, на підставі якого адвокат мів вчинити до клієнта позов в суді. також у Німеччині було прийнято чимало законів щодо вдосконалення та покращення роботи адвокатів. Законом від 1555 року встановлювалася присяга адвокатів, закон з 1654 року в текст присяги вносив вимогу дотримання адвокатом морально-етичних норм, від нього

вимагалось добросовісне виконання всіх обов'язків. істотних змін адвокатура зазнала із прийняттям Баварського кримінального кодексу 1753 року, згідно з яким було запроваджено до законодавства й випадки обов'язкової участі адвоката у складних кримінальних справах, в яких покарання загрожувало смертною карою чи заковуванням у кайдани.

Отже, можна зробити висновок, що адвокатура, проходячи через різноманітні періоди свого розвитку, зокрема у XVI-XIX століттях, набуває повного розквіту в державах Західної Європи, поступово опиняється у сфері заінтересованих осіб і перетворюється у професію.